

0 Åre, vår nådeløse, utilgivende elskerinne – side 4 og 5

Vi skøyt en rev!
– side 15

readme er utgitt med støtte fra abakus linjeforening ved ntnu. avisa er gratis og blir i hovedsak lest av studenter ved data og komtek.

14. årgang nr. 1, 2012

REDAKSJON

ANSVARLIG REDAKTØR
tomas albertsen fagerbekk

LAYOUT
jørgen flo
jørgen grimnes
christopher tannum

ØKONOMI
christopher tannum

WEB
jørgen grimnes

JOURNALISTER
tomas albertsen fagerbekk
einar johan trøan sømåen
jørgen kjeldstad grimnes
øyvind stette haarberg
jørund børge fagerjord
johanne birgitte linde
odd magnus trøndrud
hans henrik grønsleth
anders wold eldhuset
christopher tannum
jean niklas l'orange
patrick skjennum
helene tangen
siri holtnæs
jørgen flo

KONTAKT

E-POST
readme@abakus.no

ADRESSE
readme, abakus
sem sælandsvei 7-9
7491 trondheim

NETTUTGAVE
<http://readme.abakus.no>

Serbia: Date

side 6 til 9: readme tester

Tyskland: NWERC

side 16 og 17: mesterskap

New York: xoxo

side 18 og 19: reisebrev

leiar

tomas albertsen fagerbekk

Dei siste utgåvene har vi forsiktig forsøkt på å ha noko som liknar eit gjennomgåande tema. Forrige readme var dekt av øl og blasfemiske tendensar, medan utgåva før inkluderte forfølgjing og andre creepy artiklar. No forsøker vi å halde oss noko meir på det reine: Utland.

readme har nemleg sendt representantar til fire ulike land sidan siste utgåve. Ein journalist har vore på date i Serbia. Tidlegare algoritmeansvarleg fortel om sine opplevingar i San Diego, og vår Helene har gjort New York noko mindre trygg på den andre kysten av Amerika. Samtidig har Jean dratt til Bremen, Tyskland og representert NTNU sine programmeringsferdigheiter.

Dersom ditt hjarte for musikk er større enn det for reise, bør du vite at fire av musikarane i Ababand no vert ferdige på NTNU, og at dei treng folk som deg til å ta over. Vi har vore med vårt storslåtte band på Knaus-konsert; du finn meir om dette på side 9 og 10.

Håpar dette semesteret har stått opp på riktig fot for deg, og at du no er klar for Abakus' jubileumsveke. Bryggeøl, galla, dataparty, bedpresser og konkurransar med feite premiar; eg gler meg!

Akta Dig!

**PIPA & SOPA?
HOW ABOUT
NOPA!**

Kva om Internett går mot slutten av si storheitstid? Kva om vår største oppfinning ikkje lenger skal vere open, demokratisk og myldrande liv av kreativitet og utveksling av tankar, idéer og informasjon? Kva om det i staden skal kome eit internettpoliti og stenge ute websider dei ikkje vil at du skal sjå?

Tomas Albertsen Fagerbekk
Redaktør

SOPA og PROTECT IP er to nært beslekta amerikanske lovforslag som blei introdusert i 2011. Dei har begge angjeveleg som formål å forhindre tap av amerikanske arbeidsplassar som konsekvens av uautorisert produksjon og distribusjon av varer og opphavsbeskytta informasjon. Dette skal gjerest ved å forhindre tilgonger og moglegheiter for å sende pengetransaksjoner til «kriminelle» nettsider. Ein liknande multilateral avtale ved navn ACTA signert av EU og mange av dets medlemsland kan i løpet av året bli tema her i landet også.

Det skumle med desse forslaga er ikkje den hensikta som blir portrettert; det er kva dei potensielle konsekvensane kan bli. Ta til dømes YouTube: I dag myldrar eit fantastisk liv av kreativ produksjon der, men sidan det er ei brukerbasert teneste, vil det vere umogleg å forsikre seg om at alle innsendte bidrag er uskuldege som ei barnerumpe. I ytterste konsekvens kan desse forslaga verte kroken på døra for mange slike nettsider.

Eit endå verre scenario er statleg selektiv svartlisting av nettsider, noko SOPA åpner for. For ikkje berre skal det verte mogleg for opprettshaverane og [USAs something] å ta ned sider der ein finn ulovleg materiale, også sider som lenkar til desse kan kome i skotlinja. Og då har vi plutsleg siktet retta mot meir eller mindre heile Internett. Motion Picture Association of America (MPAA) skal angjeveleg under eit privat møte i Mexico ha presentert ACTA slik: «Bring in a censoring firewall to block piracy and you can use it to shut off sites that embarrass your government, like Wikileaks». Ringer det nokre Kina-bjeller om internettsensur hos deg også?

Heldigvis går ikkje dette gjennom utan heva augnebryn. 18. januar protesterte mellom anna Google, Facebook, Twitter, Wikipedia og Reddit mot SOPA, berre for å nemne nokre. Dagen etterpå vart RIAA og CBS utsett for DoS-angrep. Anonymous tok på seg ansvaret for angrepet, og peikte på SOPA og aksjonen mot MegaUpload som årsakar for angrepet. Og motstanden har gjeve resultat: 20. januar trakk ESA, paraplyorganisasjonen for spelbransjen deira stønad til SOPA, og same dag vart stemninga på både SOPA og PROTECT IP utsett på ubestemt tid.

Motstand har det også kome mot ACTA, og 11. februar i år vart det protestert i over 200 europeiske byar. I Noreg har derimot debatten og reaksjonene latt vente på seg, men eg lovar deg at den kjem. Kan du love meg å vere med i debatten?

Åre 2012

O Åre, min nådeløse, utilgivende elskerinne. Hvor inderlig hater jeg deg? Hvor intenst elsker jeg deg? Hvor mye har du nå fratatt meg? En Kindle, en ny mobiltelefon, et brilleglass, mitt håp, mine drømmer? For hvert minne du har gitt meg har jeg mistet like mange. Men jeg elsker deg fortsatt, min kjære, der jeg beveger meg nedover en snølagt fjellside med like mengder frykt og fryd i mitt sinn samt undring over hvordan jeg har latt meg overtale til dette. Du vet jo faen meg at jeg ikke kan stå på ski!

Odd Trondrud
Journalist

foto s. 1, 4 og bunn s. 5 Mia Aasbakken
foto topp s. 5: Patrick Skjennum

Men dog om tiden vår sammen var kort og vanskelig, selv om vi ikke alltid er enige om hvor mye alkohol som det er lurt å innta, uansett hvor mye kroppen min nå verker eller hvor lang tid det vil ta før trommesoloen i hodet mitt avsluttes, så klarer jeg ikke tvinge meg selv til å hate deg. Du tar og du gir, sjeldent er du rettferdig. Men så er det også meningsløst å klandre noen andre enn seg selv. Man har jo nærmest bedt om det.

Men ja, vi kan jo også snakke om litt mer konkrete ting. I år bodde de kulere kulene på Tött Fjallhöteill, lokalisert akkurat høyt nok over Åres «sentrum» til at det var greit å ta drosjebil tilbake. Frokost ble også servert uten ekstra kostnad til de få som var dristige nok til å komme seg ut av sengen før ti om morgenen. Ikke at det var så alt for vanskelig, selv var jeg oppe til frokost hver dag og smurte meg nach-smørbrød. Genialt, om jeg må si det selv. Hvis man ikke klarte å sovne igjen etter frokost, var det mulig å ta en tur innom hotellets spa-område, komplett med boblebad, badstue, isbad, plaskebasseng og rimelige massasjer. (For de som ikke fikk det med seg var det altså gratis spa på hotellet.)

Etter et par timer med morgenspa følte det godt å ta en lur, etterfulgt av bacon og egg til lunsj samt noen pils i boblebadet før noen av oss møtte opp i resepsjonen for å

høre på Arrkom annonsere hvem som skulle motta dagens ledertrøye. Åja, nei beklager, jeg mente «dagens mottaker av to drinker spandert av Arrkom fordi Maja mistet alle trøyene». Første kvelden gikk drinkene til to unge herremenn som hadde stått nakne ned en bakke et sted, per tradisjon. Mer interessant er det at vår kjære Abakusleder mottok trøyen for «ekstrem pågangsmot og innovativisme», etter å ha leid et nytt rom for å la være å kaste ut Redaktøren fra dobbeltsengen de delte. Kvelden etter ble han likevel selv kastet ut av den nevnte dobbeltsengen av Redaktøren, som fortsatt ikke har lært seg å drikke mindre og gå rett frem.

For de som ikke fikk med seg den «kvinnelige DJ-revolutionen» på Wersén:s på søndagen, kan jeg berette om at vi ikke behøver å være urolige for at de skal gjøre opprør i nærmeste fremtid. Jeg føler meg derimot pliktig til å advare fremtidig besøkende mot de ansatte på hotellet, spesifikt om en over gjennomsnittlig meislet kar i slutten av tjuetårene med «House'n it's a way of life» på t-skjorten sin og anlegg for å kalle folk med skjegg for homofile. Og hvis noen kan fortelle meg hvordan jeg endte opp på Old Country Club på mandagen hadde det vært hyggelig. Fordi jeg husker ikke.

readme tester

SERBIA

En helt vanlig tur til Serbias hovedstad Beograd

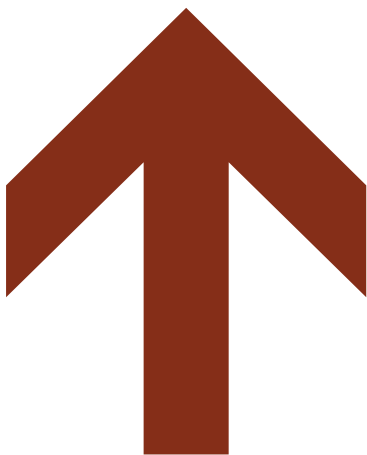

Det er grått, kaldt og jævlig utenfor. Beina mine er plassert skrått ut mot midtgangen i et av Norwegians Boeing 737. Jeg sitter der ubekymret, titter litt bort på flyvertinnene. De er ikke særlig pene, og halvparten er menn. Jeg setter på min musikkspiller og Florence sin vakre stemme danser seg gjennom øregangene.

Jeg aner fred og ingen fare da en finger stikker meg i siden. «Kem e du?» sier den lille jenta som sitter to seter unna. Hun ser på meg med store øyne, mens hun grer håret med en rosa hårbørste. Hun heter Jorun, er en lubben-13 åring (snart 14), har spiss oppstoppnese og munnen hennes slutter aldri å prate. Hun forteller om hester, storebror, rånerbiler, sladding og burning, Harstad, ran i Harstad den siste måneden, spy og Justin Bieber. Hun reiser sammen en serbisk sykepleier ved navn Maria, som er venn av familien hennes. Jorun får fly for første gang og Maria får god norsk språktrening. Det er en slik win-win situasjon for begge involvert. Jorun mangler kanskje litt på vokabularet, men tar det igjen på å være ekstremt skravlesyk. Jeg får både potetgull og sjokolade og kan fortelle at jeg skal på en slags date i Serbia.

En sen sommerkveld

I sommer møtte jeg en jente ved navn Jovana. Hun studerer norsk i Beograd, hun er 1.76, har langt mørkt hår og mørke øyne. Jovana er i Norge på sommerskole og på den aktuelle kvelden er hun med venninnene sine på utestedet Blå i Oslo. På scenen spiller Frank Znort slik de har gjort hver søndag de siste 13 årene. Jovana har på seg en fin sommerkjole og jeg tenker det er best å ta kontakt så raskt som mulig. Jeg sier at hun må passe seg så hun ikke får trombonen i øyet. Det forstår hun ingenting av og jeg som var ganske så fornøyd med kommentaren min gjentar mitt poeng. Hun forstår fortsatt ikke og sier jeg må si det på engelsk. Det synes jeg er en dårlig ide og sier hei isteden. To måneder senere får jeg en melding fra Serbia. Jeg er herved bedt på middag til jentas familie. Med litt støtte fra readme er turen i boks, jeg reiser den 11. januar.

Flyturen går mot sin ende og jeg blir mer og mer nervøs. Det er jeg alltid i starten av en reise. Denne dagen ble jeg kjørt til flyplassen og fant ut halvveis til flyplassen at billett og pass lå igjen på kjøkkenbordet. Det kunne blitt en svært kort tur, men heldigvis bryr ikke pappa seg så mye om fartsgrensen. Denne gangen er jeg ikke bare vanlig stresset, jeg er stresset fordi jeg skal møte en jente jeg ikke har sett på et halvår. Det bør helst fungere bra, ellers blir det en uke i Beograd på egenhånd. «Unnskyld! Kor mange pakka røyk e det i en kartong?» spør jenta på flyet en flyvertinne som dytter rundt på en taxfree-tralle. Hun ser brydd ut og vet ikke hva hun skal si. «Det er nok mange», plumper det ut av meg. Jenta forteller at det er bra, og at hun skal kjøpe med seg et par kartonger til mamma når de drar tilbake igjen. Hun legger til at det er usunt å røyke, men at mamma er helt avhengig.

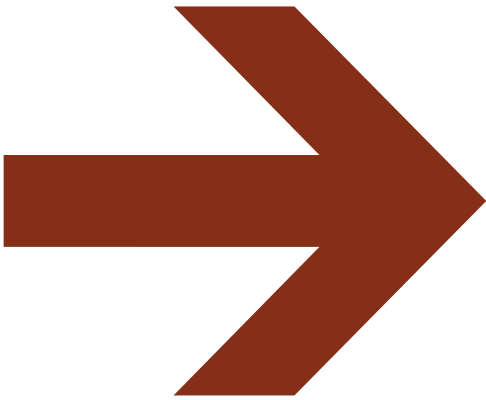
Jeg tar et lettet farvel med mine nye bekjente og går av flyet for å finne bagasjen min. Med sekken over ryggen går jeg mot utgangen for å møte min utvalgte serber. Hun smiler lurt og har tatt med en venninne for sikkerhets skyld. Jeg klemmer og hilser og vi går for å finne bilen til venninnen Marija. Hun har et skittent lite vrak av en bil, men vi kjører og jeg titter spent ut på byen som er kjent for et yrende nattliv. De kan fortelle at vi skal feste i kveld, takk og lov for det! Før det må vi fikse med hostell siden jeg fint har takket nei til å bo vegg i vegg med Jovanas foreldre. På forhånd har jeg gjort en reservasjon på et enkeltrom på Hostel Beli Grad. Det ligger midt i sentrum og jeg er ivrig for å se hvor jeg skal tilbringe de neste nettene. I resepsjonen sitter tre slitne karer. De stirrer tomt ut i luften og gjør absolutt ingenting, jeg tenker at det er en god måte å spare energi på og retter meg mot sjefsslappfisker. Jeg sier navnet mitt og spør om rommet mitt er klart. Mannen sier at jeg må chill og sette meg i sofaen, det er nok slik man gjør det her tenker jeg og klemmer meg mellom de to andre slappfiskene i resepsjonens lille sofa. Så prater Jovana serbisk med mannen og det viser seg at rommet ikke er helt klart. Det har ikke noe glass der det er vindu, og vaktmesteren trenger to dager for å tette igjen hullet i veggen. Det synes jeg er uholdbart og vil helst ha pengene mine tilbake. Mannen sier at det kan jeg bare glemme og jeg kan konstatere å ha tapt min første diskusjon mot en av Serbias sønner.

En liten familiemiddag

Etter at vi har vandret byen opp og ned for å finne et nytt hotell har vi endelig flaks. Et stort rom er ledig til den nette sum av 160 kr per natt. Jeg får lagt fra meg sakene, før det bærer videre. Jovana har planlagt kvelden, først på programmet er middag hos familien hennes. Familien til Jovana bor i et fattig strøk litt i utkanten av sentrum. Den består av far, mor og lillebror. Jeg er glad i å møte nye mennesker, men dette går litt i overkant raskt. Når vi ringer på hos Jovana åpner en blid dame. «Zdravo!» sier jeg, for den har jeg lært. Det betyr hei og mor Jovana gjentar gesten. Huset er lite og røyken ligger som et teppe i stua. Mor er kjederøyker og far er ikke hjemme. Lillebror Borko som er 20 år, har kort mørkt hår og altfor store klær. Han snakker litt engelsk, som er mer enn hva foreldrene kan sette på CV-en. Moren til Jovana har et og annet å spørre om, og over en pakke røyk blir avhøret holdt. Tolken er Jovana, og avhørsobjektet er lett stresset av all oppmerksomheten. Når far kommer hjem prøver jeg meg med en ny serbisk frase. «Kako si?» sier jeg og far bryter ut i et stort bredt smil. Han svarer at han har det strålende og er veldig sulten. Så går han for barskapet. Under middagen, som er kjøtt rullet inn i kålblader, blir jeg bedt på en og annen shot med rakija. Det er en serbisk tradisjon, og smaker i sterkeste laget. Jeg får vite at det er 50 % alkohol og stemningen blir raskt god. Min taktikk er å prate sport med far, norske matretter med mor og studier med bror. Faren som er stor sportsidiot blir helfornøyd, mor virker interessert, mens bror er litt mer skeptisk. Da lærer jeg han å si skål, så drikker vi mer rakija.

Småbrisen forlater jeg den koselige familien. Nå skal vi på byen og drikke øl med vennene til Jovana. På en brun pub møter jeg Anna (jente, fra et av Beograds problemstrøk, liker pære-rakija), Lazer (gutt, liten med skeivt smil, liker aprikos-rakija), Marija (jenta fra bilturen, sier 'awesome' hele tiden, liker øl) og Boriz (gutt, sløve øyne og alltid full, liker det meste). Det er tydelig at det er en konkurranse om å drikke aller mest, og noe særlig mer kan jeg ikke huske.

Norske vikinger og kristne høytider

Et par dager har gått. Det har vært ekstremt hektisk. Noen av tingene som har skjedd kan oppsummeres slik. Lørdag 14. januar er det nyttårsaften (pga. den Kristen-Ortodokse kalender). Jeg står med mikrofon i hånden. Serberne brøler av full hals til en liten tv plassert i et hjørne. Jeg hermer etter munnbevegelsene deres og håper de riktige lydene kommer ut. Det gjør det ikke, men hvem bryr seg? Serbere med øl i hånden er ikke særlig kresne. Mandag 16. jan: Sitter på en buss klar for å reise til Vrsac. Er fyllesyk og har nettopp prestert å presse ut en teskje spy fint plassert i do. Vi skal på EM-kamp i håndball. Norge-Slovenia. Hodet dunker og jeg holder vannflasken med begge hender. Heldigvis er det ingen andre på bussen og kroppen ser frem til hvilen. Plutselig stikker det et horn opp av trappa. «Faen, jeg har satt fast sverdet i trappa!» Redselen stikker i hjertet, nå gjelder det å late som man er serbisk. Er det noe jeg hater mer

enn makrell i tomat med brunost er det å prate med fulle nordmenn i utlandet. Opp trappen kommer det en mann i fullt vikingkostyme. Etter han følger en gjeng på syv i rødt, hvitt og blått. Jeg later som ingenting og håper de ikke har med seg øl. Det har de! Etter en halvtime blir norske kubjeller tatt frem og «Heia Norge!» runger gjennom bussen. Turen varer i tre timer.

En natt på Blue Angel

I dag er det onsdag og klokken er tre. Et følge på fire reker gatelangs. Det er meg, Jovana, Lazer og Mizha. Alt av utesteder virker stengt, men kroppen ønsker mer. Etter et par bomskudd går vi skuffet mot torgets bussholdeplass. Rundt et hjørne hører vi musikk, og som zombier etter hjerne følger vi raskeste linje.

Vi går inn en mørk dør og en rød løper fører oss opp tre etasjer over bakkeplan. Langs veggene henger blå neonlys og hele tre vakter viser veien. En stor dør åpnes. Jovana og Mizha flirer. Langs bardisken sitter en kvinne i blonde-mønstrer undertøy. Jeg har kommet til Blue Angel, en godt gjemt strippeklubb midt i Serbias hovedstad. Jovana sier at vi skal ta en øl og se hva som skjer. Jeg er hundre prosent positiv og vi får bord rett ved scenen. Mørke hjørner blir brutt opp av lamper og røyk, musikken er god og vi er de eneste gjestene ved siden av en gjeng dresskledde gubber. En vakker blond jente entrer scenen og inntar strippestangen. Jeg trodde jeg visste om strippestangens bruksområder, men jenta kan vise til mange nyvinninger.

Siden rommets fire studenter ikke er de aller beste til å gi driks og en av gubbene prøver å fingre en av stripperne tar underholdningen raskt slutt. Jovana lurer på hva som skal til for å få litt mer dans og tar kontakt med bartenderen. Vi blir enige om å tipse litt ekstra og rett som det er gnukker en stripper seg på lårene til Lazer. Lazer som har kjæreste vil ikke ha noen lapdance og peker henne videre til sin norske venn. Vips er stripperens truse av og to store silikonpupper gnis opp i mitt ansikt. Jeg klemmer nervøst i hånden til Jovana og når en hånd griper om skrittet mitt og en kåt stemme stønner meg i øre blir jeg usikker på hva som er det korrekte å gjøre. Heldigvis skyter Jovana inn at om stripperen skal danse, får hun danse for oss begge. Det gjør hun og kvelden kommer sent til å glemmes.

Det er mye jeg kunne sagt om Serbia, men at min tur var litt utenom det vanlige kan jeg ikke fornekte. Og til deg som prøver å facestalker personene i denne historien kan du bare gi opp. Dekknavn er brukt. Sjalabais!

AbaBand – Drama på Bakrommet

Ababand

Gløshaugens fresheste, feteste og fabelaktigste linjeforeningsband, dannet høsten 2009 med opptak gjennom Abakus Idol.

Andreas Hagen	Trommer
John Edvard Reiten	Bass
Erik Wendel	Gitar
Even Brobak	Piano/synth
Silje Løvaas	Vokal
Vegar Vindfallet	Vokal/Sax

Aktuell med: «Vil ha dig i bandet hos mig»

søker nye medlemmer

Kan du klimpre flere sanger enn «Wonderwall» på gitaren? Er du litt mer avansert enn «Lisa Gikk Til Skolen» på piano? Eller har du lyst til å ta med deg sangstemmen utenfor dusjkabinettet? Folk blir nemlig utrolig nok ferdige med å studere en gang. Det har mange i AbaBand blitt, og de trekker seg derfor litt tilbake. Om du synger, spiller gitar, synth, et blåserinstrument eller noe annet sprøtt og vil være en av de som driver AbaBand videre, nøl ikke med å sende et strømbrev til ababand@abakus.no! AbaBand har lyst til å danse litt med deg, kanskje klype deg litt forsiktig på rumpa og ta deg med hjem!

*Hei, hvor enn du er i verden
Det er deilig å sløve i skyggen
Hold deg våken, nå skjerpes greiene
Store høvding skviser litt hardere*

Vi befinner oss på Knaus på Samfundet i Norge i verden. Det karakteristiske gitarriffet hever umiddelbart stemningen i lokalet flere hakk. Flesteparten av publikum synger entusiastisk med, noen forsøker febrilsk å danse swing (uten nevneverdig hell), mens andre igjen har nok med å holde seg oppreist på sine egne to bein. Publikum er med andre ord i toppform, og det later til å bli en aften spekket med høydepunkter.

Siri Holtnæs & Hans Henrik Grønsløth
Tekst

Wifebeater

AbaBand tar oss med fra Prepples prikkfrie østlandsk, innom Postgirobyggets smått vulgære tekster om lem, dop og lik under is, videre til sanger om å gå på solskinn, om å «holde linjen», om å komme. For det er nettopp dette som er varemerket til AbaBand. De spiller akkurat den musikken du vil høre når du er på fest. Og de spiller den jævlig bra! Under Bernhofts «Chioces» viser bandet også nye sider av seg selv: dropping av diverse klær avslører nemlig at flere i bandet sverger til wifebeater-plagg oventil. En nøye planlagt motestrategi utad – sånt liker man!

Selv om AbaBand stort sett spiller låter alle har hørt og kan ut og inn, har de også funnet plass til den for noen kanskje mindre kjente, men desto fetere «Kokken Tor». Scena overstrømmes av sangkåte folk når introen til Baywatch strømmer ut av høyttalerene, og overraskende mange kan faktisk hele teksten. «Girl in Oslo», «Jump», AbaBand takker for seg, publikum roper «mere, mere, mere...» og får det som de vil. «Don't stop me now» og Journeys uunngåelige «Don't stop believin'» avslutter en herlig konsert.

Mister sjenkebevilgningen i 17 uker

Ved hjelp av et par skitne triks (les: uanstendig smisking og tilbud om intime tjenester) får vi sneket oss med inn til musikkens helligste rom; backstage. Eller «bakrommet», en alternativ terminologi blant visse medlemmer i bandet. Endelig skal vi få se hva som foregår i dette sagnomsuste rommet. Vår utpekerte plan innebærer å lirke ut de godt skjulte bandhemmelighetene. Når bandet får roet nervene med litt knark, heroin, gress eller hva nå enn de måtte innta her bak scenen, vil nok mengder av grove og avslørende historier komme rekende på fjøler – enhver journalists drøm. Skandaleoverskriftene melder seg straks i hodet: «Medaljens bakside – tragedien bak AbaBand». «Drama på bakrommet». «Razzia på Samfundet: mister sjenkebevilgningen i 17 uker». «Incest i familieband». Du skjønner tegninga. Men hva møter oss? Ingen hvite pulvertårn på fat. Ingen flasker med overpriset, ordinært vann eller hvite håndklær. Lite biff og dyr champagne, men mer fire pils og en pizza. Hvis vi ser bort fra pizzaen, vel å merke.

Happy Bar

Til tross for litt mindre glam og glory enn forventet, kan vi ikke unnlate å innrømme hvor trivelig det faktisk er å sitte her, litt for mange i en litt for liten sofa, og snakke om fast og løst. Og selv om våre berettigede forhåpninger om historier som ville skapt sjokkbølger over hele campus ble knust, kom det likevel frem vage erindringer om et «Happy Bar»-besøk på klasseset til Thailand. På videre spørsmål om hendelsene får vi kun «ingen kommentar...» til svar, etter utveksling av nervøse blikk. Hele seansen backstage avsluttes med spontan allsang av en noe malplassert «Deilig er jorden» (det er tross alt bare februar – jula kommer tidlig, men ikke så tidlig.) Men festen fortsetter. En helt ordinær gig for AbaBand. Høres det ikke fristende ut?

reisebrev

Fra Amerika

Hello World!

Jeg er for tiden i USA. Det er derfor dere ikke har sett meg på en stund. Hvor er jeg, nærmere bestemt, spør du? Jeg er i San Diego, California, der det regner like ofte som det ikke regner i Trondheim.

journalist

christian jonassen

What the heck
is
American Justice?

Universitetet jeg går på heter University of San Diego, California, eller UCSD om du vil. En ganske stor andel av de som reiser på utveksling ender opp med å reise til UCSD, så jeg kan bruke noen ord på å beskrive selve systemet. De deler skoleåret inn i fire istedenfor to, der en del går på skolen på fulltid i tre quarters og kanskje tar ett fag eller to mens de jobber om sommeren. Man snakker da altså om quarters og ikke om semesters her borte. Bruker man ordet semester, får man juling. Siden de er ganske hardhendte, pleier jeg å bruke ordet semesters ganske mye.

Fagene tas i units. Fag på høyere nivå har mindre veiledning og er vanskeligere. Man må få godkjent hvert fag av foreleseren, og det må være plass i faget. Som regel får man de fagene man vil ha.

Har jeg lært noe? Vel, det er jeg for opptatt til å uttale meg om akkurat nå, men noe har jeg vel fått med meg. Tomas tvinger meg til å fortelle mer allikevel. Klassene er stort sett mindre, man gjør tellende prosjekter og øvinger hele kvarteret igjennom. Dermed er man hele tiden fokusert. Forelesningene er etter min mening ofte mye bedre enn på NTNU. Etter kvarteret ender evaluerer studentene foreleserene sine, og den evalueringen er en del av grunnlaget for den foreleserens opprykk i systemet.

Utenom det akademiske har jeg vært i Hollywood, Las Vegas, og i Tijuana. Walk of fame er altså krysset av listen. På Walk of Fame kan du se alt ifra Michael Jackson-imitasjoner til uteliggere som

sitter i søppelbøtta. På diverse guidede turer kan du, for bare 20 dollar, være med å stalke ganske store kjendiser. I Las Vegas er det også diverse imitasjoner; Elvis er godt representert. Hoteller har egne kapeller utstyrt med Elvis-imitatorer. Gamblingmessig tapte jeg mer enn jeg vant. Og i Tijuana innså jeg at jeg faktisk ikke kan spansk, selv om jeg aldri har lært det.

I området der jeg bor er det haugevis av utesteder og fast food-restauranter. Challenge accepted. Av KFC (Kentucky Fried Chicken), Burger King, Taco Bell, IHOP (International House of Pancakes), Carl's Jr. og FatBurger kan jeg anbefale IHOP. Av andre usunne ting har jeg også blitt veldig glad i Milk Duds og Mountain Dew.

Hvis man har amerikansk bankkort og adresse kan man prøve ut Netflix, noe som er helt fantastisk. For 8 dollar i måneden kan man streamer stort sett hva man vil. Ganske genialt. Jeg reiser ikke hjem igjen før Netflix er kommet til Norge. Ellers har jeg lastet ned haugevis av gratis apps fra Amazon, såvel som bestilt fysiske ting derfra med urovekkende kort leveringstid. Surrealistisk er ordet.

For tiden bor jeg med en amerikansk jente, så jeg har perfektionert den amerikanske awkward silence. Den er ganske lik den norske. Det eneste man trenger å gjøre er å ikke si noen ting (det er silence-delen), samtidig som det kanskje hadde vært naturlig å snakke om noe (det er awkward-delen).

Eksempel:

Hun kommer inn døra mens du lager mat. Du sier «hey», men du er ikke sikker på om hun hørte det. Hun ser gjennom posten, går til kjøleskapet for å hente noe, setter noen ting på plass, ser seg litt rundt, vaser litt mer, og så går hun opp trappen. Du har nå hatt tre til fem minutter med amerikansk awkward silence. Nailed it.

Så hvis du vil ha en awkward silence-økt med meg når jeg kommer tilbake, så er det bare å si ifra.

Ellers har jeg så langt møtt folk fra Russland, Italia, Filippinene, Sverige, Danmark, Norge, Ukraina, Kina, Bergen, Japan, Taiwan, Mexico, Saudi-Arabia og ikke minst USA. Jeg har vært i forelesninger om OpenGL fremført med tysk aksent og forelesninger om Haskell holdt av en som høres ganske nøyaktig ut som Raj i The Big Bang Theory. For øvrig gjør alle Haskell-programmer nøyaktig det samme: Ser på en liste, og utfører fold left.

Så er det verdt alt papirarbeidet, det ekstra studielånet og ikke minst den lange flyturen? Definitivt.

Det jeg kommer til å savne mest er de tidene jeg har lyst til å klippe meg, handle mat, sende brev, svømme, se på delfiner, surfe, surre, drikke meg full, spise på Burger King, IHOP, Taco Bell og en eller annen grill-greie jeg ikke har funnet ut av enda, samt runde det hele av med en kaffe på Starbucks, og få ordnet alt det i en radius av 50 meter. LØ DE HEIM.

Ting du bør vite som siving

Foobar2000

journalist

patrick skjennum

Er du en av de som fremdeles foretrekker musikken din lagret lokalt eller simpelthen er lei av elendige nettbaserte streaming-tjenester? Liker du å sette ditt personlige preg på det rundt deg, og evner et snev av perfektjonisme? Da er foobar2000 verdt de 5 minuttene det vil ta deg å skimme gjennom dette.

foobar2000 startet som et prosjekt for de spesielt interesserte, med tidligere WinAmp utvikler Peter Pawlowski i spissen. Dog grunnet sitt solide SDK (Software Development Kit) ble det etter hvert et reelt alternativ for de fleste. SDK-et åpnet for at hvem som helst kunne legge til, fjerne eller modifisere grensesnittet akkurat slik de selv ville. Ønsket du at garasjeporten skulle åpnes til lyden av Sølvguttene hver morgen, ja da var det bare å skrive den funksjonaliteten. De senere årene har utviklingen av såkalte components, eller plugins om du vil, skutt i været, og ettersom vi i dag befinner oss i appenes gullalder, kommer nok ikke denne trenden til å slutte med det første.

Hva kan foobar2000 som andre avspillere ikke kan?

Folk flest vil nok være tilfreds med at den spiller av MP3-filene du stjal fra internett, mens andre alltid vil savne det lille ekstra. Det er nettopp her foobar2000 glimter til. Om det er å synkronisere spillelister med iPod-en, full integrasjon med last.fm, streame musikkbiblioteket over internett, automatisk vise sangtekster eller sveive i gang fengende .xm filer spiller ingen rolle. Den eneste begrensingen i foobar2000 ligger hos brukeren selv og finnes ikke funksjonaliteten fra før av, kan en med litt innsikt i C++ skape sin egen. Ofte vil dette riktignok ikke være et problem, da sjansen er stor for at det allerede har blitt gjort.

Som et resultat av dette vil brukeren få en mye mer responsiv og mindre ressurskrevende avspiller, skreddersydd til akkurat ditt behov, perfekt til alt fra stasjonære beist til små media-PC-er.

Components (tilleggsmateriale)

Ut av boksen er foobar2000 litt som et nystallert operativsystem; noe begrenset funksjonalitet, men vil til gjengjeld gi sluttbrukeren muligheten til å selv plukke ut og sette sammen de funksjonene han eller hun selv måtte ønske. Det kan altså på mange måter ses på som

musikkspillerens svar på Linux.

Ettersom dette i første omgang kan virke noe fremmed og fryktinngytende har jeg tatt meg friheten til å anbefale et knippe components:

- Facets - iTunes-style biblioteksnavigering (et absolutt must om du har et stort bibliotek)
- Audioscrobbler - last.fm scrobbling
- iPod manager - Lar deg synkronisere spillelister osv med iPoden (og for øvrig alt annet)
- Scheduler - Rett og slett en vekkerklokke med muligheter du ikke ante du trengte
- UPnP Server - Lar deg streame musikken over nettet (med litt teknisk innsikt også Android kompatibel)

[Se www.foobar.org/components for mer informasjon](http://www.foobar.org/components)

Y U SO COMPLICATED?

Et vanlig argument mot foobar2000 er at Gjennomsnittlige Per ikke er så utrolig interessert i å bruke flere timer på oppsettet av musikkspilleren sin, spesielt ikke når Spotify ser ut til å fungere tilsynelatende utmerket. Problemet her blir at en sammenligner en Swiss Army Knife med en kjøkkenkniv. De oppfyller i bunn og grunn samme formål, men førstnevnte vil gi deg langt bedre odds i kampen om verdensherredømme enn den andre. Så alt jeg kan si er rett og slett ; prøv da vel!

28

Ting du ikke bør vite som siving

Revejakt

journalist

johanne birgitte linde

Klokka nærmar seg 22. Ute er det ti minusgrader og stjerneklart. Eg kler på meg tre lag med ull og den varmaste kjeledressen eg eig. Deretter tek eg hagla ut av våpenskåpet, finn fram tre patroner og set meg i bilen for å køyre av garde til jaktbua.

Revejakt, eller åtejakt på rev, som er det eg har prøvd, er ei jaktform som eignar seg for personar som ikkje har noko i mot å vere lenge oppe om natta. For å kunne drive åtejakt føreset det at ein har eit åte som ein kan overvake. Fôringa byrjar ein med tidleg på hausten. Då må ein finne ein eigna plass der ein kan legge ut kjøt eller fisk. Det er ein fordel med ei jaktbu i nærleiken, men det er også mogleg å sitte bak nokre rundballar eller i ei snøhole. Fôringa gjer at reven lærer seg til at han kan gå dit for å ete. Så er det synd for han når han kjem seinare på vinteren og det sitt nokon med hagla klar i jaktbua.

Dersom åteplassen ligg i skogen, langt frå folk, kan ein setje seg til for å jakte allereie i skumringa. Dersom plassen er nærare folk, er det ikkje naudsynt å setje seg ut før rundt kl 22. Dette er fordi reven er veldig sky, og han vil ikkje kome ut for å ete før han føler seg trygg. I tillegg er det viktig at det er snø ute under jaktinga, slik at ein faktisk ser reven når han kjem gåande.

Åtejakt passar for personar som ikkje likar å lee seg noko særleg. Unnataket er at dersom ein skyt noko, så må ein faktisk hente reven. Då må ein base i snø opp til livet for å kome seg ned til åtet, og så dra med seg reven tilbake til bilen. Sjølv om reven berre veg

mellom omlag fire og åtte kilo, vert det fort tungt nok om ein må gå eit stykke.

Jakta i seg sjølv føregår ved at ein sit i ein stol, godt innpakka i mange lag med klede, sovepose og tepper, med hagla i fanget. Framfor stolen er det eit lite hol som ein ser ut av. Gjennom dette ser ein ikkje stort meir enn sjølve gropa der åtet ligg. Så må ein smøre seg med tolmod og vente, og prøve å lage så lite lyd som mogleg. Når det er heilt stille rundt deg, er det utruleg kor mykje lyd det lagar når ein løfter armen eller prøver å endre sitjestilling.

Forhåpentlegvis kjem det ein rev tuslande etter kvart. Og då nærmar den kritiske augneblinken seg. Dersom reven ikkje stoppar ved åtet, har ein ingen sjanse til å få skutt. Men dersom han stoppar opp for å grave det fram, har ein sjansen. Når han forsvinner ned i gropa til åtet, er det tid for å løfte hagla opp frå fanget og stikke denne ut av glugga. Dette må gjerast lydlaust. Deretter er det om å gjere å finne gropa i siktet, avsikre våpenet og vente til reven stikk hovudet opp att. Så er det berre å trekke av.

Om det derimot ikkje dukkar opp nokon rev i løpet av natta, kan ein bevege seg frosen og daudstrøytt heimover i sekstida. Heldigvis kan me studentar sove ut i løpet av dagen. Det er ikkje anbefalt å reise på jobb dagen etter.

I løpet av dei fem nettene eg sat, såg eg tre revar, der eg berre hadde skotsjansje på ein. Denne ser du på bilete til høgre.

reisebrev

Fra Tyskland

NWERC

En frisk fredagsnatt i november landet det syv NTNU-studenter i Bremen, Tyskland. Etter å ha studert og implementert Graham Scan, binærindekserte trær og Edmonds Karp, er de klare til å vise muskler. De skal være med på nordvest-europeisk mesterskap i programmering .

andreas oppebøen

foto

journalist

jean niklas l'orange

De to lagene til Northwestern European Regional Programming Contest (NWERC) fra NTNU var *2blll2b* og *Sponsored by Gunnar Inge*. *2blll2b* bestod av Vegard Edvardsen, Christer Bru og meg. *Sponsored by Gunnar Inge* var et sammenslått lag, da man må være 3 på hvert lag i NWERC, og bestod av Magne Vikjord fra *The Dining Philosophers*, Karl Johan Heimark fra *Sponsored by Gunnar Inge* og Hendri fra *Hendri*. I tillegg ble det med en guru og tidligere deltaker i NWERC som coach, Andreas Oppebøen.

Universität

Vi dro ned på fredagskvelden og sjekket inn på et ungdomsherberge med plass til å sove og snakke sammen. Det var egentlig kun det vi trengte, da vi hadde et veldig travelt tidsskjema for hele helgen og ikke egentlig fikk tid til å gjøre noe særlig på rommet bortsett fra å sove. Dagen etterpå ble vi nødt til å stå opp på det gledelige tidspunktet 06:20 for å få tid til å dusje og spise frokost før ankomstregistreringen. Universitetet var et lite stykke unna, og coachen fikk en lapp der det stod instruksjoner for å komme frem til universitetet. Vi bestemte oss for å være litt tidlig ute med registreringen som var mellom klokken halv ni og og ni, så vi dro såpass tidlig at vi i teorien skulle ende opp ved universitetet til 08:25.

Veibeskrivelsen for å komme seg til universitetet var på tysk, og siden ingen

av oss er noen gurer i tysk ble det til at vi tok noen gjett på hva som var hva. Vi skulle egentlig ta trikk nummer 2 inn til Bremen Hbf, for deretter å ta tog fra spor nummer 6 til universitetet. Det første steget var veldig lett, men da vi ankom Bremen Hbf så vi at trikk nummer 6 gikk direkte til «Universität», og det passet jo oss enda bedre enn å ta toget! Da vi kom frem til «Universität» ble vi veldig begeistret over at det faktisk eksisterer to forskjellige universiteter i Bremen, og de er jo selvfølgelig på hver sin side av byen. Kort oppsummert fant vi ut at vi var på feil universitet halv ni, tok drosje til det egentlige universitetet, og fikk registrert oss mens de andre lagene var på åpningsseremonien.

Byen Bremen

Etter åpningsseremonien, dvs. etter at vi hadde fått registrert oss, var det en testkonkurranse der lagene skulle teste at systemene fungerte som de skulle. Deretter fikk man muligheten til å være med på forskjellige ting for å lære om byen Bremen. Vi fra NTNU valgte oss en guidet bytur, noe som viste seg å være veldig morsomt. Med en to timers bytur til fots fikk vi blant annet vite at Bremen er bygget på en sandbanke, noe som gjør at man ikke har et undergrunnssystemer/T-baner eller kjellere i byen. De har også et veldig stort julemarked, med visstnok over tusen forskjellige boder totalt i hele Bremen. Om dere kjenner til eselet, hunden, katten og

hanen fra eventyret Bymusikantene, så er det her de kommer fra, og befolkningen legger ikke skjul på det. Det er også veldig mye interessant historie om Bremen, så om du er historieinteressert anbefales det på det varmeste å besøke byen og ta en guidet tur der nede.

Etter det, bar det tilbake til universitetet (denne gang med det toget vi egentlig skulle ta) for å høre på de tekniske detaljene rundt hvordan meldingssystemet til Facebook fungerer. Systemet krever faktisk veldig mange triks som man - tro det eller ei - benytter seg av i programmeringskonkurranser. Man kan alltid diskutere privacy policyene til Facebook, men for en som vil ha algoritmeutfordringer virker Facebook som en ideell arbeidsplass å jobbe på.

Off to the fight!

Søndagen var den store dagen, og konkurransen startet før nattforelesninger slutter, halv ni. Vi endte til slutt opp på en 40. plass med totalt 76 lag – noe som vi syntes er veldig bra med tanke på at vi kun «forberedte» oss de siste fire ukene, og at vi konkurrerte med de beste fra hele Nordvest-Europa. Alt i alt var dette en veldig morsom og lærerik tur, og jeg anbefaler folk på det varmeste å prøve så hardt de klarer på NM i programmering til høsten: Man får en fin gratistur og erfaring som verdt å ta med seg videre.

Journalist: Helene Tangen

New York

Dag 1: Reisen

To ellers svært morgentrøtte bergensjenter spretter opp av sengen kl 04.00. VI SKAL TIL NY! Flyturen går først til Amsterdam, deretter videre over havet. Stemningen er på topp. Flyturen blir brukt til planlegging, Vogue-lesning og en bønn om at vi har med oss de riktige papirene slik at vi kommer inn i landet. Vi småløper av flyet, vi har mye vi vil gjøre i dag, og jetlag er for pingler. Det første som møter oss er verdens lengste kø. Der røk de tre første timene av oppholdet. Heldigvis kom vi i jentekøen i passkontrollen (ja, de har en jentekø) og slapp inn relativt lett.

NY-tips 1:

Ikke svar ironisk når de spør om du er terrorist.

Jeg må innrømme at Taxisjåføren så lettere irritert ut da vi brukte kjempelang tid fordi vi måtte ta bilde av VÅR FØRSTE GULE TAXI, og da vi begynte å skrike fordi vi så Manhattan, tror jeg han ble litt sint. Vi var skrubbsultne etter flyturen og dro på leting etter selveste nasjonalretten, hamburger og pomes frites. Vi løp opp Broadway, og selv om vi holdt på å dø av sult, klarte vi ikke la være å løpe innom Victoria's Secret. Middagen ble inntatt på Delicatessen, en herlig restaurant som etter min smak lager verdens beste mat. (Den må du prøvel!) Da vi sovnet med hodet oppi hamburgeren, innså vi at slaget mot jetlagen var tapt. Vi dro tilbake til hotellet, møtte bergenser nr. 3 og sovnet...

Dag 2: Shopping og Champagne

I nest øverste etasje på Sheraton hotell våknet vi med solen i ansiktet kl. 8. Fra hotellrommet så vi utover Soho mot Brooklyn Bridge. Rutinerte shopaholikere som vi er, dro vi selvfølgelig med tom koffert til NY. Ops, da hadde vi visst ikke noe valg. SHOPPING! Etter to timer med rettetang og maskara håpet vi at folk ville ta oss for å være ekte New Yorkere, og vi løp ut. Dagen ble tilbrakt med å se en brøkdel av Broadway (fra innsiden av butikkene). Med kaffe fra Starbucks i den ene hånden og 20 poser i den andre løp vi videre mot Meatpacking District. Vi spiste en herlig lunsj på Pastis og latet som vi hadde vært på Magnolia bakery, altså bakeriet der cupcakes ble satt på kartet, mens vi egentlig bare tok bilde utenfor.

Etter to timer til med maskaralegging var vi klare for musikalen Memphis på Times Square. Ingen tid skulle sløses bort i NY, og det bar videre fra musikal til uteliv. Vi fulgte ekspertenes råd (altså bloggerene) og dro til Gansevoorth Hotell, trykket på PH (Pent House!) i heisen og drakk Cosmopolitan mens vi så utover NY-skyline. Her møtte vi en ekte upper-eastsider. Han prøvde å imponere oss med å fortelle om jobben sin, men etter han hadde sagt «I make money, I raise money» 10 ganger ble vi litt lei så vi betalte for oss selv og dro videre. Nå var det på tide å møte promotøren vår Troy. I NY har visst alle en promotør, det vil si en som tar deg med til de kuleste stedene, får deg forbi køene, skaffer deg all drikke du måtte ønske deg og franske modeller å feste med...

Dag 3: Statue of Liberty

Frokost med pannekaker og sirup i Soho kurerer all skade gjort dagen før. Siden vi hadde brukt opp 90 % av pengene våre i løpet av dag én, fant vi ut at det var best å dra til en øde øy. Derfor fant vi ut at vi skulle dra til Liberty Island og se på Frihetsgudinnen. På veien mot Downtown og fergekaien gikk vi gjennom Wall street. Noe av det mest fantastiske med New York er at hver eneste bydel har en helt egen stil og en fantastisk historie. På Wall street går alle i dress med stresskoffert, i Brooklyn er alle hipsterne, i Chelsea herjer de homofile, i Chinatown skulle du trodd du faktisk var i Kina og i Uptown har alle sokker som er dyrere enn huset ditt. Dette gjør at uansett hvem du er og hva du liker kan jeg love deg at du kommer til å finne et sted som liker deg. Frihetsgudinnen er en attraksjon jeg er veldig glad for at vi dro for å se, det er et imponerende byggverk og fra Liberty Island har du også god utsikt over Manhattan skyline. Vi dro også innom Ellis Island på hjemturen. Da vi kom tilbake til Manhattan følte vi at vi hadde vært kjempeflinke og brukt lite penger, derfor rundet vi av kvelden med shopping på Victoria's Secret.

Dag 4: Broadway og Times Square

Til nå hadde vi bare gått nedover Broadway, i dag tok vi til venstre ved Broadway og Canal street. Vi tilbrakte altfor mange timer og brukte altfor mye penger på Urban og All Saints. Det hele endte med at vi måtte bestille et glass isbiter i en bar slik at vi kunne kjøle ned bankkortene våre. Etterpå dro vi til trappen på Times Square. Her skulle vi kjøpe billetter til enda en musikal, men bare hvis de var skikkelig billige. De var kjempedyre. Likevel klarte vi å komme opp med ekstremt mange gode argumenter for at de egentlig ikke var dyre likevel. Vi kjøpte de «billige» billettene og satt oss på Hard Rock for å ta «en» øl. Plutselig var det fem minutter til musikalen begynte. Tre jenter i høye heler med tjue poser i hver hånd spurtet nedover Times Square. Vi klarte å grine oss inn på musikalen selv om vi var litt sene, det var jo tross alt Mamma Mia vi skulle se og vi er jo nesten svenske, i hvertfall i USA der ingen har hørt om Norge¹. Vi brukte posene våre til å bane vei frem til plassene. Jeg slo ned noen damer og stakk en mann i øyet med de nye pumpsene jeg hadde kjøpt, men vi kom oss tilslutt trygt frem. Mellom 50 år gamle menn sto vi og danset og sang «Gimme Gimme Gimme a man after midnight.» Dette endte opp med å bli en av våre beste kvelder.

NY-tips 2:

Når folk sier «How are you?» så er det ikke meningen du skal svare. Det betyr hei, ingen er interessert i hvordan du har det.

Dag 5: Uptown og The Box

På fredager er alle museene på Manhattan gratis. Dette skulle være vår kjedelige billig-dag. Vi begynte på Metropolitan museum of Art. Vi så på faraoer og gamle møbler. Etter en stund satt vi oss på trappen utenfor i stedet og lekte at vi var Gossip Girl. Det var gøy. Nå følte vi at det var på tide å dra å se på en av de viktigste turistattraksjonene. DØREN TIL CARRIE BRADSHAW FRA SEX AND THE CITY! Den fant vi ikke. Skuffelsen var stor i gruppen. Heldigvis traff vi Trine på veien og stemningen begynte å ta seg opp igjen. Uptown og 5th avenue er en turistattraksjon i seg selv og vi tilbrakte mange timer med å gå å se på alle skyskraperne² og butikkene som egentlig ser mer ut som museer. Da kvelden kom dro til Rockefeller Center og så solen gå ned over NY-skyline. Det var et helt fantastisk syn og jeg anbefaler alle å dra til the Rock fremfor Empire State. Dette er billigere, mindre kø og herfra får du sett Empire State building.

Vår kjedelige billig-dag ble plutselig kjempedyr da vi byttet museum nummer to med shopping på Nike Town. Først var det middag på Hard Rock så hjem til Soho for å gjøre oss klare til kvelden. Vi skulle på The Box (utestedet Chuck Bass eier i Gossip Girl!). Det skulle bli brulesk-show og en herlig kveld på Manhattan. Vi følte oss ekstremt VIP da vi ble sluppet inn uten å måtte stå i kø. Det fant vi fort ut at vi ikke var, for inne på utestedet var det reservert sånn ca fire kvadratmeter til oss vanlige dødelige, resten av utestedet var for kjediser og rikinger. Idet vi vurderte å dra hjem kom plutselig en dame og dro oss ned på et av de forbudte VIP-bordene. Der satt en gutt som snudde seg mot oss og sa «Hello, I'm the director, what do you girls want?». Resten av kvelden fikk vi alt vi kunne drømme om. Litt av showet³ ble sett fra bordet, litt fra scenekanten og siste del fra balkongen i VIP-loungen. I pausen danset vi på scenen sammen med showcrewet og resten av kvelden ble tilbrakt på private party med Manhattens elite⁴.

NY-tips 3:

Vær jente og farg håret blondt. Du er da VIP overalt og må aldri betale for en drink

Dag 6: Brooklyn og Williamsburg

Manhattan kan noen ganger bli litt mye, i hvertfall i store doser. Derfor er det veldig deilig å ta seg en dag fri. Vi tok toget til Williamsburg og tilbrakte dagen på Bedford Avenue. Her kryr det av vintagebutikker, koselige kafeer og restauranter. Hver eneste butikk er innredet med vintagemøbler og har sin egen unike stil. Kafeene kryr av hipstere og kunstnere som sitter og «jobber» på sin Macbook pro. På forhånd hadde jeg inntrykk av at Brooklyn var litt mer «laid back» enn Manhattan, men jeg fant fort ut at dette ikke var faktum. Brooklyn er faktisk for dem som er FOR kule for Manhattan. Så nå vet du det. Den kvelden endte vi opp på Trash Bar, et utested der nye band får sjansen til å prøve seg. Her var den en god blanding av elendig og bra musikk. Vi falt pladask for det ene bandet som het Motorboat disse guttene var skikkelig kule og vi fant ut at vi skulle gå ut med dem etterpå. Vi håpet de ville ta oss til et skikkelig bra sted i Brooklyn, og ble derfor litt skuffet da de istedet tok oss med tilbake til Manhattan.

Dag 7: Joyce Theater

NY har utrolig mange gode dansere, og denne dagen drog vi til Chelsea og Joyce Theater for å se danseshow. Dette var helt fantastisk og noe av det du må få med deg når du drar til NY. På kvelden dro vi til Little Italy og spiste ekte pasta bolognese.

Dag 8: One-dollar-pizza

Nå var vi blakke. Men det fine med å være i utlandet er at banken din bruker lang tid på å registrere hvor mye du har brukt, altså kan du i teorien shoppe litt ekstra og ta konsekvensene senere. Det gjorde vi. Kortet ble dratt, og deretter løp vi ut fra butikken før noen skulle merke at kortet ikke hadde penger på ordentlig. Etterpå gikk vi skamfulle tilbake til hotellet. På veien kjøpte vi oss One-dollar-pizza og låste oss inne på rommet vårt. Selv om du ikke klarer å oppleve mer enn en brøkdel av NY på 9 dager, så hadde vi rett og slett ikke råd til å være der lenger. NY er en fantastisk by og det er fremdeles mye mer jeg vil oppleve derfra. Håpet er å få dra tilbake så fort som mulig.

1) Gode argumenter.

2) Trine tok bilde av alle i tilfelle de var kjente.

3) Som minnet mer om stripping enn brulesk.

4) Rike drittunger.

PC på eksamen

- Er det ein lur idé?

Det siste året har det vore mykje prat om eksamensformar her på NTNU. Etter at vi no endeleg har begynt å la faga på Dragvoll ha eksamenar som liknar mindre på tippeskuppong, og meir på faktiske eksamenar, har vi her på Gløshaugen funnet eit behov for å oppgradere VÅR eksamensstandard endå eit hakk. Ein må nesten ha budd under ein stein om ein ikkje har fått med seg maset om å få nytte elektroniske hjelpemiddel på eksamen, noko som vi sjølvsagt veit at berre er eit uttrykk for misretta latskap. Eg vil difor nytte denne moglegheita til å slå eit slag for det verkeleg beste verktøyet ein kan ha når ein skal presentere årets læringsutbytte for sensor; penn og papir.

journalist: einar johan trøan sømåen

Full disclosure

Undertekna har sjølv hatt eksamen på PC her på Gløshaugen, noko som lenge har vore ein moglegheit om ein har legeærklæring. Og det har vore alt frå marginalt nyttig (Ex.phil) til direkte ubrukeleg (Java), PC-ane som NTNU nyttar til slike eksamenar har typisk Word installert. Dette er nokså nyttig om ein skal skrive lengre tekstar om daude filosofar, men gjer nokre interessante ting med indentering og små/store bokstavar i programkode (Dog har eg høyrte rykte om at TextPad har vore installert nokre gongar opp igjennom, som nok gjer prosessen noko enklare). Verktøyet er og noko avgrensa når det kjem til å lage UML-diagram for til dømes Database-faget, og til Matte 1 var det direkte problematisk å gjere heile eksamen i Microsoft Expression Editor.

Tools of the trade

Når det er sagt, så kan sjølvsagt dei fleste av desse problema lett løysast ved å legge inn dei riktige verktyga, og ikkje satse alle korta på Microsoft Word. Men, likevel har eg sjølv latt vere å søke om eksamen på PC fleire år, sjølv om eg nok kunne fått det. Rett og slett fordi den einaste fordelen eg får ut av å få eksamen på PC no, i all hovudsak er det å få eksamen i et lokale med få studentar, og dermed kort veg til vaktar for å få ein luftetur. Verktøyet i seg sjølv er meir ein distraksjon enn ei løysing på noko som helst.

Krav og forventningar

Eit viktig poeng i diskusjonen her, er at nivåkrava på eksamen er lågare når ein nyttar penn og papir. Ved ein del

øvingar vil ein faktisk møte vesentleg høgare krav, simpelthen av di at vi på øvingar vil måtte formatere kode og andre detaljar ~100% riktig. Når ein gjer slike eksamensoppgåver på PC vil krava til at slikt er på stell fort verte mykje høgare (studentane har trass alt eit hjelpemiddel som i følge dei sjølv skal gjere det lettare å gjere oppgåva på kortare tid, og samtidig produsere ei bedre oppgåve). Når eksamenssituasjonen er nærare ein reell arbeidssituasjon, vil krava sjølvsagt måtte halde følge, og vil vi verkeleg ha høgare krav på eksamen?

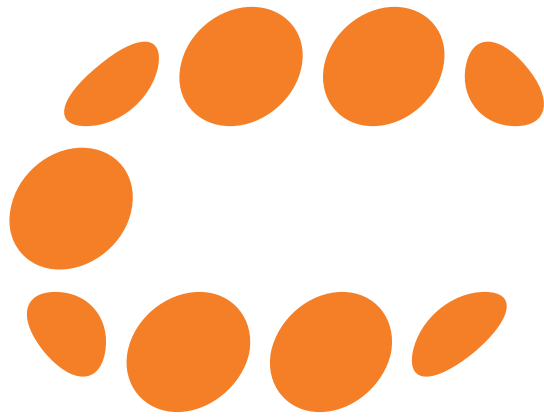
Penn og papir

Penn og papir har nokre greie fordelar framfor PC som eksamenssituasjon, nett fordi det ER avstand frå ein reell arbeidssituasjon. Slingringsmonnet for feil og avvik frå det faktisk riktige blir større, noko som medfører at ein ikkje treng å vere så nøye på at alle semikolon er på plass, eller at alle utregningane er 100% korrekte (så lenge metodikken ellers er på stell). Eit anna potensielt problem er at med PC som eksamensverktøy er ikkje vegen lang til å få ein programmeringseksamen som faktisk krev kompilbar kode, og vel, det er eit ormebol frå Pandora eg av erfaring ikkje har vidare lyst til å utsette verken meg sjølv eller nokon andre for. Når ein då har 4 timar til å syne kva ein er kar om, er det eigentleg ein klar fordel at ein har så lite som mogleg å støtte seg på. For som vi alle har lært av Murphy, er det sjølvsagt nøydd til å gå ad undas. Som ein av dei som har teke matematikkeksamenar med den gamle og trauste HP30s-kalkulatoren,

men og ein som har klart å gløyme nevnte kalkulator, kan eg med handa på hjartet seie at eit verkty som sviktar er eit større tidssluk, enn det å ikkje ha noko hjelpeverktøy i det heile.

↑↑↓↓←→→BA

Ærleg talt, vi snakkar om å la datastudentar nytte datamaskiner til å gjere eksamen på, det er NØYDD til å auke mengda juks på eksamen. Tenk berre på all den kunnskapen som finst blant studentane om diverse måtar å misbruke eit IT-system på, vi vil altså trenge eit latterleg godt sikra eksamenssystem om det i det heile tatt skal vere aktuelt. Eit problem penn og papir ikkje har på nokon som helst måte. Innsynsgraden for eksamensvaktane vil og verte sterkt redusert, for ikkje å snakke om det faktum at dei fleste av eksamensvaktane nok ikkje er fullstendig oppdatert på korleis dei skal sjå forskjell på juks, og normalt eksamensarbeid med desse verktya. (Hugs og at ein blir nøydd til å ha teknisk support tilgjengeleg underveis på eksamen om noko går ad undas med maskinane. Penn og papir treng ein ikkje hugse å lagre med, og det verste som kan skje er at ein går tom for blekk, eller at arket spontant tek fyr...) Så, konklusjonen til undertekna er: KISS. Ja, vi har ein eksamenssituasjon med avvik frå ein reell arbeidssituasjon, og det skal vi vere glade for. Ein nisje i eksamensbransjen for PC-ane som eg dog HAR sansen for, er multiple-choice på PC. Slik at ein kan få eksamensresultata med ein gong, istadenfor å måtte vente 3 veker på at eksamenskontoret skal få scanna og handtert svara.

COMMITMENT

readme anmelder

The Little Schemer

I hine hårde dager levde det en mann som het John McCarthy. John var en rakker på data. En dag lagde han et programmeringsspråk han kalte LISP (The Lesbian Incognito Space Program), seinere mutert til Lisp. Lisp var det vakreste programmeringsspråket i kongeriket, men noen filistere hadde tungt for å forstå dette; for å veilede disse inn på den gode sti, skrev en mann ved navn Daniel Friedman boken The Little LISPer. Og alt var vel.

Anders Wold Eldhuset
Journalist

Denne bokanmeldelsen vil etter hvert ta for seg The Little Schemer, som er The Little LISPer revidert til å nytte Lisp-varianten Scheme. Boken er skrevet som en serie med spørsmål og svar, med spørsmål i venstre kolonne og svar i høyre kolonne—slik:

What is the value of the application
(*member? a lat*)
where *a* is **meat**
and
lat is (**meat gravy**)

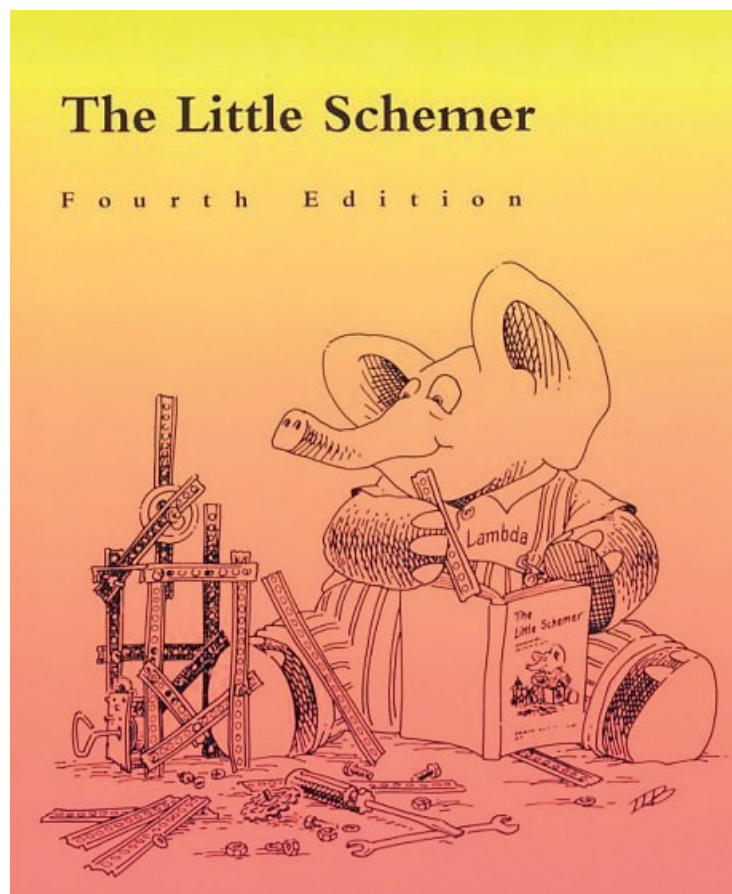
#t,
because we have found that **meat**
is a member of
(**meat gravy**)

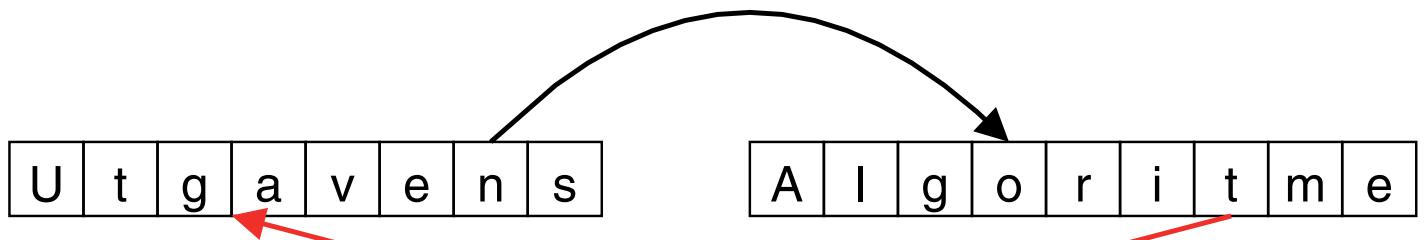
Dette formatet gjør at man slipper lange forklaringer og utledninger; leseren oppfordres til å tenke over spørsmålet, gjøre sine slutninger og deretter sammenligne disse med svaret som er oppgitt. Denne kombinasjonen av læretekst og oppgaver gir, etter undertegnede mening, høyt læringsutbytte og er mer engasjerende enn den tradisjonelle, adskilte modellen. I tillegg kan man slutte eller begynne å lese på en hvilken som helst side da det ikke er noen kontekst å sette seg inn i. Dette, kombinert med en uformell tone og en lengde på under 200 sider, gjør at The Little Schemer er en bok det er lett å plukke opp når man føler for det.

Noen vil kanskje skrive «Scheme» inn i Altavista og bli skuffet eller overveldet av resultatet. Scheme skiller seg fra mange andre språk i at det er definert av en (flere) standard(er), og eksisterer i mange ulike implementasjoner; det finnes ingen «offisiell» Scheme. Undertegnede tar seg derfor den frihet å rette leserens snyteskaft mot racket-lang.org. Der finner man en implementasjon ved navn Racket og et tilhørende IDE ved navn DrRacket. Disse er tilgjengelige for alle barn under solen (les: populære plattformer), og utgjør et enkelt og velfungerende utgangspunkt for scheming.

Til tross for at skribenten følte et visst behov for å introdusere Lisp og Scheme i denne artikkelen, da ikke alle har tidligere kjennskap til disse, er ikke målet med The Little Schemer å lære deg Scheme som sådan — *det* er gjort på fem minutter. Meningen er heller å lære deg å skrive programmer på lispsk, det vil si med hyppig bruk av rekursjon. Gjennom boken bygger man opp en liste på ti bud, ikke ulikt en annen, mindre oppbyggende bok; av disse ti har seks eller syv direkte relevans for rekursjon som en framgangsmåte for å løse problemer.

Siden det står «readme anmelder» øverst på denne siden, lurer du kanskje på om det er noe kritikk på vei; svaret er nei. Denne boken er velskrevet, underholdende og lærerik, og kan anbefales for alle. Kjøp to og gi en til bestemor. Sy den inn i håndkleet ditt. Tatover teksten på kroppen din; du vil bli et bedre menneske.

Tries

Du har nettopp programmert en webapplikasjon i Django som lar deg laste ned sanger og filmer fullt lovlig, og den har blitt en stor hit. Faktisk har den blitt såpass stor at RIAA og MPAA syntes du har gått langt over streken. Vanligvis ville de bare saksøkt deg, men fordi du har finansielle muskler og loven på din side, tyr de til andre metoder: DOSing via et sikkerhetshull i Python. Hvordan unngår du DOSingen? Jo, svaret er enkelt, du benytter deg av en trie.

Jean Niklas L'orange
Journalist

Hack me, baby

DOSingen nevnt over kan faktisk bli et reelt problem, og kan forklares relativt lett: I Django benytter man seg av dictionaries/hash tables for postdata, og putter alle elementene inn ett etter ett. Dette tar gjennomsnittlig $O(n)$ tid for n elementer, men kan i verste tilfelle blåses opp til $O(n^2)$ fordi man kan hashe alle elementene til samme bønne. Da dictionaries har deterministisk oppførsel, kan DOSere misbruke dette: Om man finner et stort sett med data der alt ender opp i samme bønne, kan man sende dette gjentatte ganger som postdata serveren. Serveren vil da bruke veldig lang tid på å behandle postdataene. Dictionaries er med andre ord ikke spesielt praktiske for å forhindre DOSing, og det er her tries kommer inn.

Lookup raskere enn hash tables

Om vi ser litt på en enkelt lookup og en enkel innsetting i en hash table, pleier man ofte å si at man har $O(1)$ tid på begge operasjonene. Dette er ikke helt korrekt, for man må også legge til tiden det tar å kalkulere hashverdien. For strenger er det alltid $O(m)$, der m er lengden på strengen. Det gir mening: Vi må jo se på alle tegnene i strengen for å kalkulere hashverdien. I verste tilfelle gir dette $O(mn)$ kjøretid på lookup og innsetting - og det ser ikke spesielt bra ut. Tries derimot, har en worst case på $O(m)$, og en best case på $O(1)$! Saftige påstander, så la oss se litt på hvordan en trie er formet.

En slags dynamisk tilstandsmaskin

La oss ta steget tilbake til diskret matematikk, da vi hadde om

OPERASJON	HT	HT (WC)	Trie	Trie (WC)
Innsetting	$O(m)$	$O(mn)$	$O(m)$	$O(m)$
Søk	$O(m)$	$O(mn)$	$O(m)$	$O(m)$
Slett	$O(m)$	$O(mn)$	$O(m)$	$O(m)$
Minne	$O(mn)$	$O(mn)$	$O(mnk / \log n)$	$O(mnk)$

WC = worst case, m = ant. symboler i strengen

n = ant. elementer i strukturen, k = ant. unike symboler i alle strengene

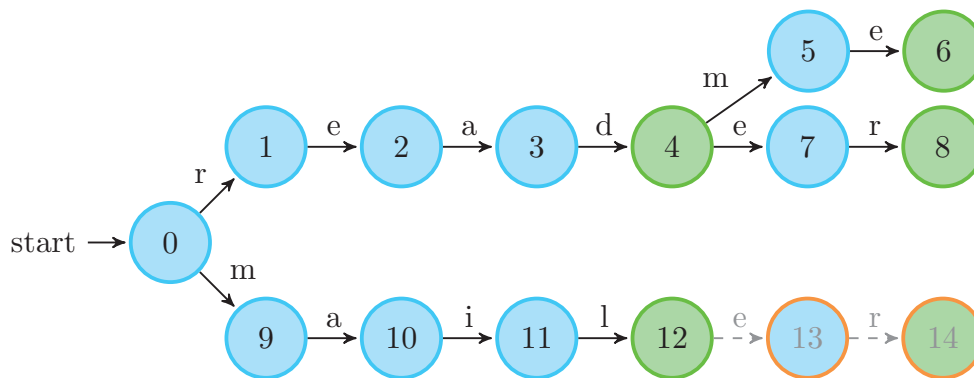
deterministiske tilstandsmaskiner og regulære uttrykk. Det er nettopp dette en trie er i praksis: Du starter i en node, går over i en annen tilstand etter å ha sett på ett tegn, og fortsetter til du ikke har flere tegn å lese eller ikke har en tilstand å gå til. Se på figuren til høyre for et eksempel. Om vi skal slå opp «readme», følger vi bare nodene til vi er tomme for tegn, og noterer at vi er i en aksepterende tilstand. Det samme kan vi gjøre for «lmei», men da vi ser at vi ikke har noen kant til en node på symbolet e, avslutter vi med en gang. Om vi prøver å matche «re», følger vi grafen til vi er tomme for tegn, og ser at vi ikke er i en aksepterende tilstand.

Å legge til et ord er veldig lett i en trie: Om det ikke er en kant fra noden du står i nå til en annen node, lag en ny node, og la den noden du står i nå peke på den nye noden med symbolet du er på. Et eksempel på dette vil være å legge til «mailer» i grafen vi ser. Da leser vi noder, og ender opp i node 12. Der ser vi at det ikke er noen kant til en node over symbolet e, derfor lager vi en. Samme skjer i node 13, og vi gjør det samme. Når det ikke er flere symboler å lese, stopper vi og merker noden som en aksepterende tilstand. Dette gjør vi da i node 14.

Plassparing

Det eneste spørsmålet som står igjen nå er hvordan man representerer en kant i tilstandsmaskinen. For å få en lav konstant kan man gjøre dette med et array, men problemet da blir at man bruker mye plass (257 bytes per node, minst). Om du allerede vet hvilke symboler trien din vil oppbevare, kan du benytte deg av enda et array som minimerer antall symboler som lagres i trien fra før av. Implementasjonen av dette, vist til høyre, har tatt hensyn til dette.

Grafisk visualisering av en Trie som inneholder ordene read, readme, reader og mail. Blå noder er ikke-aksepterende tilstander, grønne er aksepterende. Noder som har L'oransje kanter blir lagt til om man setter inn ordet mailer.

```

public class Trie {
    private final int map[], length;
    private final Node root;
    public Trie(String smap){
        map = new int[0xFF];
        length = smap.length();
        Arrays.fill(map, -1);
        for (int i = 0; i < length; i++)
            map[smap.charAt(i)] = i;
        root = new Node();
    }

    private class Node {
        public final Node[] tran = new Node[length];
        public boolean accepting = false;
    }

    public void insert(String str){
        char[] cstr = str.toCharArray();
        Node cur = root;
        for (int i = 0; i < str.length(); i++)
            if (cur.tran[map[cstr[i]]] != null)
                cur = cur.tran[map[cstr[i]]];
            else {
                Node newest = new Node();
                cur.tran[map[cstr[i]]] = newest;
                cur = newest;
            }
        cur.accepting = true;
    }

    public boolean search(String str){
        char[] cstr = str.toCharArray();
        Node cur = root;
        for (int i = 0; i < str.length(); i++)
            if (cur.tran[map[cstr[i]]] != null)
                cur = cur.tran[map[cstr[i]]];
            else
                return false;
        return cur.accepting;
    }
}

```

konkurranse

av: jean niklas l'orange

readme

Datamaskiner jobber med bits som enten er en eller null, og all beregning på en datamaskin utføres med disse enerne og nullene. For å jobbe med tall må da datamaskinen jobbe i totallsystemet fremfor titallsystemet som vi bruker. For å jobbe med tall må vi da gå over fra titallsystemet til totallsystemet, og jobbe med bits i stedet. Av praktiske årsaker vil vi ofte vite hvor mange bits man trenger for å representere et tall. For eksempel kan vi representere alle tall under 256 med 8 bits, og alle tall under 4 294 967 296 kan representeres med 32 bits.

Denne utgavens konkurranse går ut på å lage et program i C, C++, Java eller Python som tar inn et ikke-negativt heltall under fem milliarder (5 000 000 000) fra første argument fra kommandolinjen og skriver ut hvor mange bits som trengs for å representere tallet. For eksempel trenger man 11 bits for å representere 1024, og for å representere 13 500 trenger man 14 bits. Lever inn ditt svar til konkurranse@abakus.no innen 20. mars med tittelen «Bitberegninger», og legg ved kildekode med navn bit.* der * er filendingen.

Med å ta inn argumenter fra kommandovinduet mener vi at programmet skal skrive ut 11 gitt følgende kommandoer på linux:

```
python bit.py 1024
gcc -o bit bit.c          ./bit 1024
g++ -o bit bit.cpp       ./bit 1024
javac bit.java           java bit 1024
```

Python er versjon 2.7, gcc/g++ er 4.6.2 og java er 1.6.

vinnere

- 1 Eivind Sandstad
- 2 Imre Kerr
- 3 Marte Berg Innset

premier

Premiene blir sponset av Commitment

1. premie
Bollinger Special Cuvée

2. premie
1 kasse øl

3. premie
1 boks øl

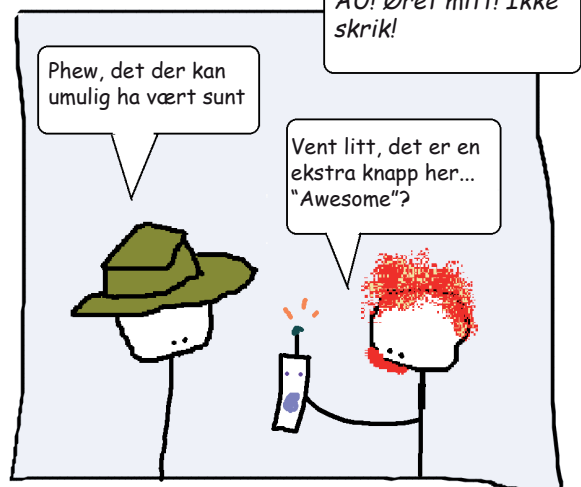
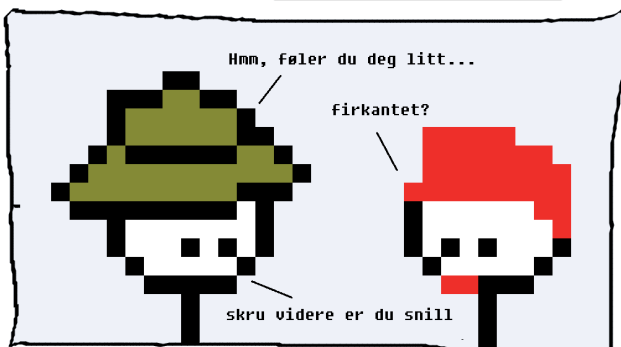

gjestestripa

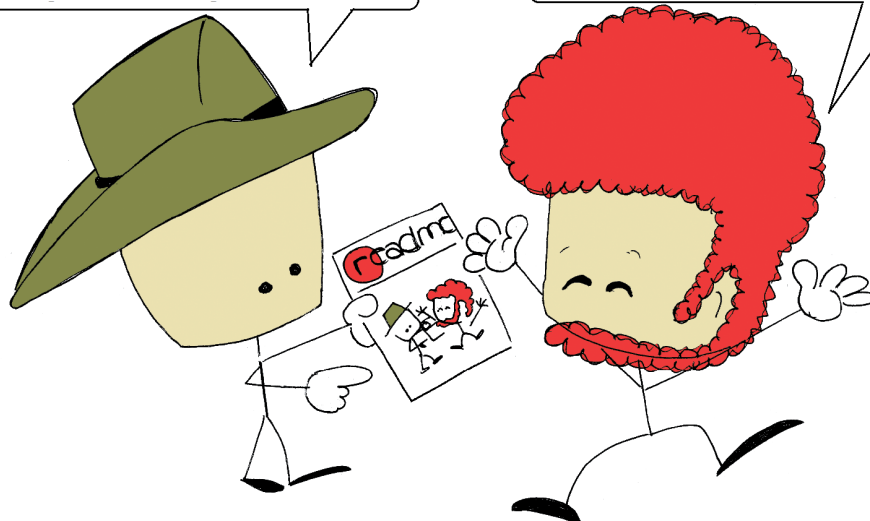
av: øyvind stette haarberg

readme

Hei, nå ser vi virkelig bra ut! Ser ut som om transmogrifikatoren fungerte!

Hurra! Transmogrifikatoren ga meg en fyldig afro! Jeg trenger ikke kjøpe hårvekstprodukter lengre!

Gjestestripen er også med i neste readme - nå med ny tegner!

«Dele seng?»

I Åre skulle Redaktøren og Abakus' leder i utgangspunktet dele dobbeltseng. Det ble (dessverre? heldigvis?) ikke mye av dette, da nordlendingen ikke var tilstede under tannpussen eller senere første natten.

«Nei.»

Kvelden etter var igjen Redaktøren ene og alene i dobbeltsengen. Grunnen til dette ble avklart dagen etter, da Arrkom tildelte lederen trøye for «ekstrem pågangsmot og innovativisme». Grunnlaget for tildelingen skal ha vært lederens lån av et tomt rom natten før. Hvorfor han gjorde dette, og eventuelt hvem andre som sov på dette rommet vites ikke og gjerningsmannen selv ønsker ikke å søle noen bønner.

«Da kan du sove på sofaen»

Da mente Redaktøren at han hadde ventet nok; den tredje natten fant han lederen i dyp søvn i sengen deres, og bestemte seg for å vekke han opp og pent be han gå og legge seg på sofaen.

Ikke penger

Økonomiansvarlig av Interkom og hans sjef skal ha utvekslet også andre ting enn hva angår Abakus' økonomiske situasjon under X-fest med Online.

«Det var awesome der og da»

En fjerdeklassing i Abakus skal ha funnet lykken sammen med en annen inne på Gossips handicap-toalett.

To halve gjør en hel

Under halvingfesten skal de to halvingene Martin og Elisabeth ha klikket sammen og gjort en hel (del?)

O'Store

Abakus' representant holdt ut hakket lenger enn Emil sin under O'store. Kanskje Emils representant var redd for at han drakk tresprit?

Skittent

Tobbe forsøkte visstnok å få med en utligger inn på kryssfesten til Online og Abakus. Dessverre lykkes han ikke.

